



บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้จัดกลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพเป็นวิชาที่เตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะประกอบอาชีพได้ ทั้งในส่วนที่ต้องให้ความรู้พื้นฐานและทักษะอย่างง่าย ๆ (ธำรง บัวศรี 2521 : 5-8) นอกจากนี้วิชาลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพยังเป็นกลุ่มวิชาภาคปฏิบัติและการทำงาน ซึ่งเน้นให้นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับโลกของงานอย่างแท้จริง (อัมพร มีสุข 2518 : 3) แต่เดิมกลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพเป็นวิชาที่ว่าด้วยการงานสันตติ และการฝึกวิชาการงานที่ต้องอาศัยการประดิษฐ์ด้วยความประณีต เรียกว่า วิชาการฝีมือ ซึ่งต่อมาเรียกว่าทัศนศึกษา หลังจากที่หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมีการปรับปรุงเมื่อ พ.ศ. 2519 ได้มีหมวดวิชาการงานและอาชีพเกิดขึ้น หลักสูตรประถมศึกษาจึงได้กำหนดกลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกัน (ชญ์ แสงศักดิ์ 2520 : 202-205) ในปัจจุบันกลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพแยกลักษณะงาน วิชานี้ออกเป็น 3 หมวด คือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์ และงานช่างโดยใช้เวลาเรียนประมาณร้อยละ 10 ของเวลาเรียนทั้งหมด ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 และร้อยละ 30 ของเวลาเรียนทั้งหมดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

จากความเป็นมาและความสำคัญของวิชาลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพชี้ให้เห็นว่า วิชานี้เป็นวิชาที่จำเป็นต่อประสบการณ์ และการทำงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่จะได้มีพื้นฐานทางการศึกษาอาชีพในชั้นสูงต่อไป เพื่อจะได้ไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต วิชาลุ่มการเรียนและพื้นฐานอาชีพเป็นวิชาทักษะ เพราะคนเราจะทำงานได้ดีจำเป็นต้องมีความรวดเร็ว คล่องแคล่วหรือที่เรียกว่ามีทักษะตามความเห็นของ เบอ์นาร์ด (Bernard 1972 : 500) ทักษะดังกล่าวหมายถึง ทักษะทางกลไก การสัมผัส และทักษะในการรับรู้

การเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะได้นั้น จากการศึกษาของ รัตนา นฤภัทร (2524 : 20) พบว่า จำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีรูปแบบของการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนที่จะส่งเสริมทักษะให้เกิดกับนักเรียนได้ ประสาท อิศรปริศา

(2521 : 13-15) ได้ทดลองนำรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนแบบต่าง ๆ มาใช้สอนวิชาทักษะ เช่น การให้ลงมือทำการสาธิตต่าง ๆ ด้วยของจริง และของตัวอย่าง การสอนตามลำดับขั้นตอน ส่วน พิฟเฟอร์ และโจนส์ (Pfeiffer and Jones 1977 : 2) ได้ทดลองการสอนโดยการใช้อธิบายและให้ดูตัวอย่างซึ่งจากรูปแบบต่าง ๆ นั้น แบนดูรา (Bandura 1977 : 22) ได้พบว่ารูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนที่ให้ผลดีในการสอนทักษะก็คือ การให้ดูตัวอย่าง และจากการศึกษาของ แฮกเน่ และคอร์เมียร์ (Hackney and Cormier 1979 : 128) ยังมีข้อยืนยันอีกว่า การให้ดูตัวอย่างแล้วฝึกปฏิบัติจากตัวอย่างนั้นทำให้นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมให้ปรากฏ ทำให้สังเกตเห็นการทำงานได้

จากการศึกษาเรื่องรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนที่ใช้ในการสอนวิชาทักษะดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่ารูปแบบของการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน ที่ใช้ตัวอย่างประกอบการอธิบายเป็นรูปแบบที่ใช้สอนได้ดีในกลุ่มวิชาทักษะนั้นหมายถึง การนำมาใช้ในการสอนกลุ่ม การงาน และพื้นฐานอาชีพด้วย แต่อย่างไรก็ดีจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนวิชา กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตรมิใช่แต่เพียงให้นักเรียนแสดงออกทางกลไกในการสัมผัส และการรับรู้เท่านั้น ยังหมายรวมถึงทักษะในทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 365) จากการศึกษาของ ลาวิก (Lavik 1977 : 1302-4) พบว่าการปฏิบัติงานที่เป็นขั้นเป็นตอนมีกฎเกณฑ์จะมีความสัมพันธ์กับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ไเบคเนอร์ (Bednar 1965 : 133-136) ศึกษาพบว่า การพัฒนาทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นั้นจะเริ่มจากระดับประถมศึกษา และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปีจนถึงปีสุดท้ายของชั้นมัธยมศึกษา ส่วน ทอร์แรนซ์ (Torrance 1969 : 91) ได้พบว่าการพัฒนาทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จะเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอในระยะที่นักเรียนเรียนอยู่ในระดับชั้น ประถมปีที่ 1 ถึง 3 แต่ระหว่างประถมปีที่ 3 ถึง 4 จะลดลง และจะเพิ่มขึ้นอีกในชั้นประถม ปีที่ 5 และ 6 ซึ่งจะลดลงอีกในชั้นประถมปีที่ 6 ถึง 7 และค่อจากนั้นจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา ฉะนั้นระดับชั้นประถมศึกษาจึง เป็นระดับที่น่าสนใจที่จะศึกษาเป็น อย่างยิ่ง

จากการศึกษาของแบนดูรา (Bandura 1969 : 120) ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กับการเรียนด้วยการให้นักเรียนดูตัวอย่างนั้นพบว่า ของตัวอย่างที่ให้อ่านอาจมีผลในการกระตุ้นหรือระงับพฤติกรรมการแสดงออกทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ การที่ของตัวอย่างอาจไปกระตุ้นหรือระงับพฤติกรรมทางด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ แต่สาเหตุสำคัญยิ่งก็คือ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พรรณี เศษก่าแหง (2515 : 2) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูง กลาง และต่ำ กับการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ผลแตกต่างกันคือ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูง และมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะสูงกว่่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ต่ำกว่า ทำนองเดียวกันจากการศึกษาของ คลุสเมียร์ และ เวอร์สม่า (Klausmeier and Wiersma 1965 : 25) ก็พบว่าผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลาง ต่ำ จะมีความสัมพันธ์กับการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล่าวคือนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงตามไปด้วย ส่วน เกทเชลล์ และ แจ็คสัน (Getsels and Jackson 1963 : 15-17) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงมักจะมีอยู่ในกลุ่มผู้ที่เรียนดีแต่ไม่ใช่ดีเยี่ยม แต่จากการศึกษาของ ซิซิเรลลี (Cicirelli 1976 : 27) พบว่าในชั้นประถมศึกษาบางระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันกับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ค่อนข้างต่ำ และจากการศึกษาของ ยามาโมโด้ (Yamanoto 1967 : 321-325) ยังพบอีกว่าทั้งความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะมีความสัมพันธ์แตกต่างกันในวิชาที่เรียนแตกต่างกันด้วยกล่าวคือ วิชาทักษะ และสังคมศึกษาจะมีความสัมพันธ์แตกต่างกันในวิชาที่เรียนแตกต่างกันด้วยกล่าวคือ วิชาทักษะ และสังคมศึกษาจะมีความสัมพันธ์สูงกว่าวิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะในวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาทักษะ เช่นเดียวกัน ผลการศึกษาวิจัยของ พงษ์ชัย พัฒนผลไพบูลย์ (2518 : 62) พบว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์จะมีพฤติกรรมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างไรก็ตามก็ตีวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาคณิตศาสตร์ ก็เป็นวิชาทักษะคล้ายคลึงกันกับวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพจึงน่าจะเป็นแนวทางนำมาศึกษาได้ เพราะการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

กับสัมฤทธิ์ผลในด้านการเรียนวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน

เมื่อนำเอาแนวคิดต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นมา เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันและจากการศึกษาที่พบว่ารูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน โดยมีของตัวอย่างให้อ่าน เป็นรูปแบบที่ใช้ได้ดีในการสอนวิชาทางทักษะ ซึ่งวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพก็เป็นวิชาทักษะ ฉะนั้นรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาในบทเรียน โดยมีของตัวอย่างให้อ่านจึงน่าจะเป็นรูปแบบการสอนที่ใช้ได้ดีในวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ เช่นเดียวกัน แต่วิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ เป็นวิชาที่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์การนำเอารูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน โดยมีของตัวอย่างให้อ่านมาใช้ อาจมีส่วนทำให้เกิดการกระตุ้นหรือระดับพฤติกรรมทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ และการที่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นอาจมีส่วนเชื่อมโยงไปถึงสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้วย จากการที่พบว่านักเรียนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงตามไปด้วย ดังนั้นถ้าจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถหาได้ว่ารูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน โดยมีของตัวอย่างให้อ่านหรือไม่มีของตัวอย่างอย่างใดอย่างหนึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แล้ว รูปแบบนั้นก็จะมีส่วนช่วยให้อ่านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนสูงไปด้วยเช่นกัน ฉะนั้นถึงแม้ว่านักเรียนจะมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันคือ สูง กลาง และต่ำ รูปแบบการนำเสนอแบบที่ก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงก็จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำก็จะมีโอกาสได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนตามไปด้วย

ด้วยเหตุผลจากการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับผู้วิจัยเป็นผู้ที่สอนวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพโดยตรง ต้องการที่จะได้ศึกษาปฏิบัติสัมพันธ์ของรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันตามแนวทฤษฎีที่ได้กล่าวข้างต้นหรือไม่ โดยเฉพาะในสถานศึกษาที่ผู้วิจัยปฏิบัติงานอยู่ คือโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมซึ่งได้เปลี่ยนแปลงวิธีรับนักเรียนจากเดิมพิจารณารับจากการทดสอบ และคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีอันดับ

คะแนนสูงทำให้นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีมากมา เป็นวิธีการทดสอบ และคัดเลือกด้วยวิธีการจับฉลาก ส่วนหนึ่งกับนักเรียนที่มีต้องทำการสอบคัดเลือก อีกส่วนหนึ่งทำให้นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลาง และค่าซึ่งแต่เดิมมีอยู่น้อยมากกลับมีจำนวนมากขึ้น นอกจากนี้การนำเสนอ เนื้อหาบทเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันก็ใช้หลายรูปแบบปะปนกัน โดยเฉพาะการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนโดยมีตัวอย่างประกอบมีการใช้มากกว่ารูปแบบอื่น แต่ก็ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่า เป็นรูปแบบที่ดีสำหรับการสอนวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ นี้ ฉะนั้นการศึกษาและวิจัยในเรื่องนี้จะเป็นผลให้ผู้วิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในสภาพการปัจจุบันได้ และยังเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษาหรือครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ รวมทั้งใช้แก้ปัญหาแก่นักเรียนได้ถูกวิธีต่อไปในอนาคตอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพของนักเรียนในเรื่องงานไม้ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุเหลือใช้

สมมติฐานของการวิจัย

1. รูปแบบการนำเสนอต่างกัน ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
2. รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
3. รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
4. กลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่างกับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2528 โดยศึกษาเฉพาะนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
2. วิชากลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ จะศึกษาเฉพาะเรื่องงานไม้ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุเหลือใช้ จากแผนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
3. รูปแบบการนำเสนอจะใช้ 2 รูปแบบ คือ ศึกษาเนื้อหาแล้วฝึกปฏิบัติจากตัวอย่างและศึกษาเนื้อหาแล้วฝึกปฏิบัติโดยไม่ใช้ตัวอย่าง
4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จะศึกษาตามแนวคิดของ กิลฟอร์ด (Guilford 1962 : 241) เฉพาะในด้าน ความคิดแคล่วคล่อง (fluency) ความคิดยืดหยุ่น (flexibility) และความคิดริเริ่ม (originality)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ปฏิสัมพันธ์ หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของตัวอย่างประชากรกับผลการเรียนของตัวอย่างประชากรที่เกิดจากการเรียนและการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมซึ่งมีรูปแบบการนำเสนอ 2 รูปแบบ
2. รูปแบบของการนำเสนอ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเอง จากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีลักษณะแตกต่างกัน 2 รูปแบบ คือ
 - 2.1 รูปแบบการนำเสนอแบบที่ 1 ให้อ่านเนื้อหาจากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วค่อยด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งจากแบบฝึกปฏิบัติ โดยมีตัวอย่างรูปแบบของผลงานให้อู เป็นตัวอย่างประกอบแล้วสร้างผลงานขึ้น

2.2 รูปแบบการนำเสนอแบบที่ 2 ให้อ่านเนื้อหาจากบทเรียนแบบโปรแกรม แล้วต่อด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งจากแบบฝึกปฏิบัติโดยไม่ให้ตัวอย่างประกอบ แล้วให้สร้างผลงานขึ้นเอง

3. ตัวอย่าง หมายถึง ผลงานสำเร็จรูปที่กำหนดให้มีการแสดงวิธีการทำแต่ละขั้นตอน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงผลสำเร็จของงานตามลำดับ เพื่อ เป็นตัวอย่างให้นักเรียนปฏิบัติโดยประกอบด้วยคำสั่งที่อยู่ในแบบฝึกปฏิบัติ

4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถในการคิดได้หลายทิศหลายทาง ประกอบด้วยลักษณะความคิดแคล่วคล่อง ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม ผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงจะ เป็นผู้สามารถคิดได้หลายทิศหลายทาง และคิดได้แตกต่าง น่าสนใจกว่าคนอื่น

4.1 ความคิดแคล่วคล่อง หมายถึง ความสามารถคิดคำตอบปัญหาได้มาก ในเวลาจำกัด หรือได้รวดเร็วกว่าคนอื่น

4.2 ความคิดยืดหยุ่น หมายถึง ความสามารถคิดคำตอบหรือแก้ปัญหาได้หลายแนวทาง หลายประเภท

4.3 ความคิดริเริ่ม หมายถึง ความคิดแปลกใหม่ที่แตกต่างน่าสนใจกว่าคนอื่น

5. ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง ระดับความสามารถทางความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียนที่วัดได้จากผลของคะแนนในการทำแบบสอบความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่เชื่อถือได้ แบ่ง เป็นกลุ่มความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูง และต่ำโดยใช้คะแนนเฉลี่ย เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม

6. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพ หมายถึง ความสามารถในการเรียนงานไม้ และงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ที่วัดได้จากคะแนนของผลงานในการปฏิบัติงานของนักเรียน

7. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน หมายถึง ระดับผลการเรียนสูง
และต่ำโดยถือตามเกณฑ์คะแนนการสอบ เลื่อนชั้นประจำปีการศึกษา 2527 ของนักเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชา
กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. รู้แนวทางในการหาวิธีการสอนที่จะช่วยนักเรียนซึ่งมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่แตกต่างกัน ให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน และมีผล
การเรียนรู้ที่ดีขึ้น
3. เป็นแนวทางที่จะแก้ปัญหานักเรียนซึ่งมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ให้มีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย